ANUNȚURI

• S-au împlinit **17 ani de la sfințirea Bisericuței noastre!** Un sfert de viață de om... Câte s-au întâmplat în acest timp, câte s-au schimbat, câți dintre noi au plecat (unii în veșnicie) sau au rămas... Pentru toate să dăm slavă lui Dumnezeu!

• Ne bucurăm că obștea noastră s-a mai mărit cu un suflet: săptămâna trecută s-a născut al șaselea copil al lui Constantin și al Minodorei, **prunca Teodora**. Dumnezeu să-i dăruiască dragostea și hotărârea sfintei al cărei nume îl poartă!

• A doua zi de Rusalii, **mănăstirea Criscior** s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare, căci **Sf. Treime este unul din hramurile sale**. PS. Nestor, vicarul episcopiei Devei și un sobor de preoți (o parte apropiați de Bisericuță) au slujit, iar strana surorilor a fost invitată pentru a da răspunsurile. Dragostea gazdelor și bucuria de a fi împreună în rugăciune au fost o parte din darurile pe care Dumnezeu le-a făcut celor prezenți acolo.

• Iată o nouă inițiativă în obștea noastră: „**Cartea cea de toate zilele**" – o bibliotecă pusă sub ocrotirea Sf. Fotie cel Mare. Parcă dând greutate în plus salciei din curte, pe care a fost așezată, căsuța cărților conține deja scrieri duhovnicești, de literatură și pentru copii, donate de frați. Rolul ei este de a îndemna la citit (poate chiar după slujbe, la umbra copacilor din curtea bisericuței), de a ajuta pe cei care nu-și permit să cumpere cărți sau pe cei care doresc să dăruiască un volum, lăsând altul în loc. De proiect se ocupă sora noastră, Albinuța. Să ne fie tuturor de folos!

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Așa arăta curtea bisericii acum 17 ani.

ȘTIRI

• **Un colțișor de Românie: Noua biserică românească din Viena** și-a sărbătorit pentru prima dată hramul de Rusalii. Părintele Emanuel Nuțu, împreună cu credincioșii români au realizat în Sectorul 2 al Vienei un așezământ românesc compus din Biserica „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare", un bloc de locuințe pentru români, o grădiniță creștină, un magazin cu produse românești, un magazin bisericesc și o agenție de pelerinaje. Biserica „Sfântul Voievod Ștefan cel Mare" din Viena este făcută pe modelul bisericii Mănăstirii Voroneț.

• Soprana Anda-Louise Bogza (originară din Neamț), solistă a Operei de Stat din Praga, a susținut duminică **un concert în vederea strângerii de fonduri pentru refacerea Bisericii Ortodoxe a românilor din Praga**, mistuită acum 7 luni de un inceidu. În toată această perioadă, părintele Andrei (un apropiat al obștii noastre) și credincioșii de acolo țin slujbele în biserica Sfântul Laurențiu din capitala Cehiei, oferită provizoriu de autorități.

• **Șapte mitropoliți, un secretar și alți participanți la întrunirea sinodală de miercuri, 23 iunie, au fost atacați** prin stropire cu un lichid caustic, în timp ce se aflau în camera de ședință de la mănăstirea Petraki din Atena. O parte din cei afectați au fost internați, cu arsuri la mâini și față. Din păcate, atacatorul este un preot, ale cărui probleme de ordin disciplinar se discutau în ședința sinodală. (*basilica.ro și orthodoxtimes.com)*

RUSALII

Numărul 23 (XLII) 27 iunie 2021

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

Urmând tuturor sfinților, INIMA ÎNTREAGĂ să o dăm lui Hristos!

Cuvânt de întărire al Sf. Nicolae Velimirovici

„Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine". Aceste stranii cuvinte nu pot fi rostite decât de cineva care are mai multă grijă de viața noastră decât înșiși tatăl și mama care ne-au născut. **Doar cineva care ne iubește mai mult decât ne iubesc ei poate îndrăzni să spună una ca asta**. Cineva care îi iubește pe copiii noștri mai mult decât suntem noi înșine în stare să-i iubim. Tatăl și mama ne-au născut numai pentru viata aceasta trecătoare, pe când Acela ne dă naștere întru viața veșnică. Părinții ne nasc spre durere și umilință, Acela spre veșnică bucurie și slavă. Părinții noștri, ca să ne dea ceva, de la El iau. Ei ne pregătesc mâncare, El ne dă suflarea vieții. Ce-i mai de trebuință? Mâncarea sau răsuflarea? Părinții ne fac îmbrăcăminte, iar El nea dat inima. Ce-i mai de seamă: haina sau inima? El este Cel care ne-a adus pe lume; tatăl și mama sunt doar poarta prin care ne-a adus. Cine face mai mult pentru noi? Cel care ne aduce într-o casă ori ușa pe care intrăm?

Domnul, firește, nu înlătură dragostea pe care o datorăm părinților și tuturor celor de aproape ai noștri; doar El Însuși ne-a poruncit această dragoste! El Însuși Și-a arătat dragostea pentru Sfânta Lui mamă, chiar pe Cruce fiind, când a încredințat-o ucenicului iubit, spre a-i fi Ioan fiu în locul Său. Aici însă Hristos vorbește pentru vremurile de prigoană și suferințe ce îi așteaptă pe apostolii Săi. Tatăl și mama se vor înfricoșa; fiul si fiica se vor înfricoșa. „Leapădă-te de Hristos", îi vor spune, „rămâi cu noi, nu pleca de acasă! Fii ca toată lumea, lasă credința asta nouă, care te ia de la noi și te duce poate la moarte! Ce-o să ne facem noi atunci? Or să ne bată, or să ne chinuiască, or să ne lase să răbdăm de foame, poate chiar or să ne ucidă. Pentru asta te-am născut noi", vor spune mama și tata, „ca să pătimim din cauza ta acum, la bătrânețe?". Fiul si fiica îți vor cere socoteală că i-ai născut ca să ajungă de batjocură, ca să fie disprețuiți, prigoniți și chiar uciși, până la urmă. „Lasă pe Hristos, stai cu noi, să trăim cu toții în pace".

În astfel de clipe hotărâtoare, ucenicul trebuie să aleagă. Hristos sau părinții? Hristos sau copiii? **De hotărârea aceasta depinde întreaga lui veșnicie, și nu numai a lui, ci și a rudelor lui.** Nu este alegere mai dureroasă decât aceasta! Și n-o poți lua acum pe un drum, și mâine pe altul. **Nu poți**

3 iulie:

Sf. Cuv. Isaia Pustnicul (†sec. IV) - Filocalia XII

„Nu te ruga nepăsător și fără grijă. Căci în loc să placi lui Dumnezeu, Îl vei face să Se mânie. Ci stai cu frică și cu cutremur și nu te răzima de pereți, nici nu te moleși la picioare, ca cu unul să stai, iar pe celălalt să-l întinzi. Împotrivește-te gândurilor tale și să nu le îngădui să se îngrijească de cele trupești, ca să-ți fie bine primită rugăciunea de Dumnezeu."

să-ţi rupi inima în două; trebuie s-o pui întreagă ori pe un talger, ori pe celălalt. Dacă te închini lui Hristos, îi scapi şi pe ai tăi şi te scapi şi pe tine. Dacă te închini tatălui, sau mamei, sau fiului, sau fiicei tale, e lucru sigur că ai să-i pierzi şi ei si pe tine. **Cu adevărat, nu vrăjmaşii ne leagă pe noi de lumea aceasta, ci cei pe care-i iubim; nu străinii, ci ai noştri.**

Ca să facă mai uşoară clipa despărţirii, şi ca să despovăreze cugetul celor ce lasă pentru El casa lor, Domnul le spune dinainte să fie fără nici o grijă, cum sunt vrăbiile. Lăsaţi-i aşadar, şi urmaţi-Mi Mie. Chiar şi fiind lângă ei, nu voi, ci Dumnezeu le poartă de grijă. Le va purta mai departe de grijă şi în lipsa voastră.

Însă „tată si mamă, fii şi fiice" au aici un înţeles ascuns. Prin „tată" şi „mamă" se înţeleg de asemenea şi învăţătorii si îndrumătorii noştri care, prin învăţătura lor mincinoasă, izvodesc în noi un duh potrivnic lui Hristos şi Evangheliei. Aceştia ne învaţă înţelepciunea pământului, cea care slujeşte mai mult trupul decât sufletul, cea care ne desparte de Hristos şi ne robeşte lumii. Câtă vreme nu Îl cunoaştem pe Hristos, ne uităm la aceşti îndrumători ai noştri ca la nişte idoli; şi, fie că-i ascultăm prin viu grai, fie că le citim cărţile, le dăm dragostea noastră, cinstirea noastră, respectul nostru; ne închinăm lor în adâncul inimii. Iar cine îi iubeşte pe ei mai mult decât pe Hristos nu este vrednic de Hristos.

Prin „fii" şi „fiice" avem să înţelegem, după înţelesul dinlăuntru, faptele noastre, lucrurile noastre, cărţile noastre, într-un cuvânt, tot ceea ce cu mândrie socotim a fi rodul minţii sau al mâinilor noastre, în aceste produse ale noastre stă toată inima noastră, dragostea noastră, fala noastră. Dar ce sunt toate aceste lucruri pe lângă Hristos? Zdrenţe de fum în faţa soarelui! Pulbere a vremii lângă marmura veşniciei! Cine le iubeşte pe ele mai mult decât pe Hristos nu este vrednic de Hristos.

„Şi oricine a lăsat frati sau surori sau tată sau mamă, sau femeie, sau copii sau ţarine, sau case, pentru numele Meu, înmulţit va lua înapoi şi va moşteni viaţa veşnică". Şi cu adevărat, n-au primit apostolii şi sfinţii în această lume însutit mai mult decât au lăsat pentru numele lui Hristos? Nu s-au ridicat sute si mii de biserici care le poartă numele în tot cuprinsul lumii? Şi, nu sute, ci milioane de oameni îi numesc pe ei părinţi ai lor şi fraţi! Nu au ajuns să fie atâtea sfinte femei, muceniţe şi fecioare, maici şi surori în duh atâtor credincioşi care, urmându-le pilda, s-au făcut ucenici ai lui Hristos? Nu se află şi în zilele noastre, aşa cum au fost neîntrerupt în toată istoria Bisericii, apostoli şi sfinţi ai lui Hristos, mulţime de fii şi fiice duhovniceşti? Lăsându-şi casele şi ţarinile, nu s-au făcut ale lor toate casele şi ţarinile credincioşilor ?

Nu sute, ci sute de mii de oameni au lăsat toate şi au primit totul. Tuturor acestora şi celor ca ei le este închinată duminica de astăzi – Duminica tuturor Sfinţilor. Sunt vii, sunt puternici, sunt aproape de Dumnezeu. Şi sunt aproape şi de noi. Poartă neîncetat de grijă Bisericii lui Dumnezeu de pe pământ; ne însoţesc neîntrerupt de la naştere la moarte; ne aud rugile, ne ştiu necazurile, ne ajută cu puterea şi cu rugăciunile lor care se înalţă ca fumul de tămâie străbătând înălţimile îngereşti până la tronul lui Dumnezeu. **Ei ne ajută şi pe noi, în zilele de acum, să ne mântuim, pentru că nu se află într-înşii iubire de sine ci se bucură, de-ar fi să se mântuiască oameni cât mai mulţi şi să ajungă la slava de care ei înşişi se bucură.** Ei toţi sunt „biruitori prin credinţă".

Minunat este Dumnezeu întru sfinţii Săi!

Rugăciune
de Al. Vlahuţă

Doamne, Doamne mă rog Ţie
Apără-mă de trufie
Lăcomie şi prostie.
Că şi eu voi apăra
Cât mai mult, cât voi putea
Sfântă, dreaptă Legea Ta.
Şi Te rog, de se mai poate
Pune-mi cât mai mult pe spate
Dar cu milă şi socoteală
Să-mi rămână umbletul
Umbletul şi zâmbetul
Zâmbetul şi sufletul!

înalţ sufletul meu şi inima mea. Nu lăsa să piară făptura ta şi mă izbăveşte de cel mai mare rău – păcatul!" Păcatele mele şi ale strămoşilor mei m-au făcut să ajung într-o situaţie mai grea. Dar biserica m-a ajutat foarte mult. **Iar după ce am venit aici, am simţit că s-a schimbat ceva în mine, în viaţa mea. Aceasta s-a întâmplat de când părintele mi-a dat canoane de pocăinţă şi le-am ţinut.** Când m-am împărtăşit prima dată – în 2 februarie 2011 (după doi ani de când am venit), am simţit o uşurare. Apoi nu au trecut două săptămâni şi au început bolile. Am vorbit cu părintele şi mi-a zis să mă duc înainte, să mă rog lui Dumnezeu şi aşa am trecut prin boli.

Aş vrea să vă împărtăşesc ceva. Îmi doream să merg la o mănăstire pentru câteva zile şi părintele mi-a zis să merg la Sihăstria Rarău, la părintele Ioan. Am ajuns acolo şi am vorbit cu dânsul. Mi-a spus multe lucruri, iar la plecare mi-a zis aşa: „Mă, nu mai veni la mine, că e departe şi tu eşti bolnav." Atunci nu eram aşa bolnav, dar el a văzut ce boli grele urmau să vină. Cuvântul care m-a întărit enorm de mult a fost: „Du-te la părintele Ştefan, că el este doctorul vostru." Ştiam lucrul acesta, dar am avut întărirea de la părintele Ioan.

Dumnezeu a avut milă de mine şi de familia mea. Soţia mea, care este foarte bolnavă, s-a schimbat mult de când s-a spovedit şi s-a împărtăşit, căci a venit părintele la noi acasă de câteva ori.

Sunteţi gata de plecare în Italia. Dumnezeu ştie dacă ne vom mai revedea aici. Cu ce gând plecaţi?

Aş vrea să le spun fraţilor şi surorilor din biserică să facă ascultare de duhovnic. Şi că le mulţumesc pentru ce au făcut pentru mine. Unii m-au ajutat prin cuvinte duhovniceşti, alţii m-au ajutat material. Dar cel mai mult m-a ajutat numărul mare al fraţilor de aici. Eu iubesc foarte mult oamenii şi îmi place să stau în comuniune. Când veneam la biserică, mă uitam câtă lume e la slujbe şi mă bucuram. Mă bucur şi că am putut face ceva pentru biserică, cât de puţin.

Poate puţini ştiu cât aţi muncit la parcul din curtea bisericii, să fie înverzit în cea mai mare parte...

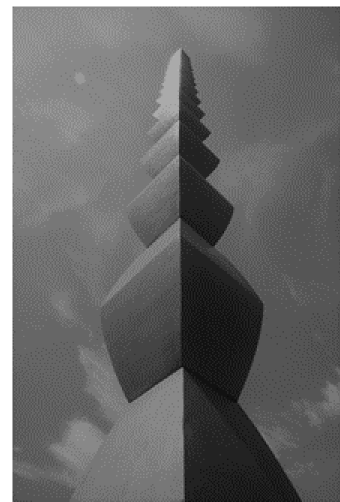
Îi port în inima mea pe preoţi şi pe toţi fraţii şi surorile mele de aici. Nu-i voi uita niciodată şi nici biserica aceasta. Dar nici credinţa n-am să mi-o las, indiferent unde voi fi! Va fi puţin mai greu în Italia, dar sunt şi acolo biserici ortodoxe, una este mai aproape de unde vom locui.

La final am pregătit o rugăciune pentru fraţii mei, rugăciunea de fiecare zi a Sf. Filaret al Moscovei. Rugăciunile alcătuite de sfinţi către Mântuitorul şi Maica Domnului sunt extraordinare. Iată ce spune: *„Doamne, nu ştiu ce să cer de la Tine. Tu ştii de ce am nevoie. Tu mă iubeşti pe mine mai mult decât pot să Te iubesc eu pe Tine. Părinte, dă robului Tău ceea ce singur nu ştie a le cere. Nu îndrăznesc să cer nici cruce, nici mângâiere, numai stau înaintea Ta. Inima este deschisă Ţie. Tu vezi trebuinţele mele pe care eu nu le ştiu. Vezi şi fă după mila Ta! Loveşte-mă şi mă tămăduieşte! Doboară-mă şi mă ridică! Mă cutremur şi tac cu evlavie înaintea voinţei Tale sfinte şi a căilor Tale cele nepătrunse pentru mine. Mă aduc Ţie jertfă. Nu am altă dorinţă decât să fac voia Ta. Învaţă-mă să mă rog singur. Roagă-Te în mine. Amin!"*.

Şi mai am o rugăciune de mulţumire, lăsată de Sf. Tihon de Zadonsk: *„Slavă lui Dumnezeu că mi-a arătat înşelarea şi deşertăciunea acestei lumi! Slavă lui Dumnezeu că mi-a vestit veşnica muncă şi veşnica fericire, ca de una să fug, iar pe cealaltă să o caut. Câte binefaceri am primit de la El cât am trăit!* ***Slavă lui Dumnezeu pentru toate!****"*.

METANIE

Doamne, fă din suferinţă,
Pod de aur, pod înalt,
Fă din lacrimă velinţă
Ca-ntr-un pat adânc şi cald.
Din lovirile nedrepte
Faguri facă-se şi vin.
Din înfrângeri, scări şi trepte,
Din căderi, urcuş alpin.
Din veninul pus în cană
Fă miresme ce nu pier.
Fă din fiecare rană
o cădelniţă spre cer;
Şi din fiece dezastru
şi crepuscul stins în piept,
Doamne, fă lăstun albastru
şi fă zâmbet înţelept.

Radu Gyr

La revedere, FRATE TEODOR!

Fratele Teodor („bătrânul", cum i se mai spune) ne-a anunțat acum ceva vreme că în luna iulie va pleca definitiv în Italia. Pandemia i-a arătat cât de vulnerabil este, mai ales când s-a îmbolnăvit și nu a mai putut avea grijă de soția sa, care este bolnavă de multă vreme. Cele două fete sunt stabilite în străinătate, astfel că se vor muta aproape de una dintre ele, pentru a fi mai ușor tuturor. Însă nu ușor pentru fratele Teodor să plece de la Bisericuță... Ne-am gândit să stăm un pic de vorbă cu dânsul, înainte de plecare.

În ce an ați venit la Bisericuță?

În 25 ianuarie 2009, atunci a fost prima întâlnire cu Biserica aceasta și cu părintele Ștefan.

Încă din vremea studenției, necazurile m-au năpădit și atunci am căutat pe Dumnezeu. L-am găsit pe pr. Ioan Cristescu din București, părintele văzător cu duhul, care ce mi-a spus, aceea s-a și întâmplat. Dar apoi, în tinerețe, m-am depărtat de Dumnezeu și am găsit lumea, prietenii. Apoi am văzut că nu este bine ce fac și am căutat din nou. M-am dus iar la București la pr. Cristescu, dar nu mi-a mai dat cuvinte de bucurie și îmbărbătare. Am înțeles că nu este bine cu mine. Apoi dânsul a trecut la Domnul, iar eu de atunci am tot căutat. Am fost la foarte multe mănăstiri. Ultima dată am fost la mănăstirea Caraiman și m-am rugat mult la icoana Maicii Domnului. Eu căutam un preot așa cum l-am avut pe pr. Cristescu, să-mi spună exact ce e cu mine și ce trebuie să fac.

Cum de ați ajuns aici, v-a îndrumat cineva?

Da, m-a îndrumat un frate care acum e crâsnic la Catedrala Nouă, Ioan îl cheamă. Când s-au adus moaștele Sf. Ioan Gură de Aur acolo, am vorbit cu el și l-am întrebat: **„Oare are Aradul ceva bun, că eu n-am găsit nimic aici?"**.

Ați întrebat și dvs. ca Sf. Natanael: „Din Nazaret poate fi ceva bun?"

Da! Și așa am aflat de la fratele Ioan de Bisericuță. Am venit pregătit la părintele Ștefan, aveam vreo 4-5 foi scrise, căci la Caraiman mi s-a spus să merg să mă spovedesc - tot ce am făcut, începând de la vârsta de 7 ani. Și aici am rămas de atunci.

Ați avut în copilărie pe cineva credincios în familie, care să vă îndrume spre biserică?

Mama mea era foarte credincioasă și mereu mă îndemna să merg la biserică, dar eu, ca și copil, mă ocupam de alte lucruri. Iar mama plângea tot timpul din cauza asta.

Și totuși au rodit lacrimile și rugăciunile ei, dacă în studenție L-ați căutat pe Dumnezeu...

Da. Atunci eram deja căsătorit. Într-o zi, cum veneam de la facultate, a ieșit în calea mea o femeie în vârstă și m-a rugat să o ajut să ridice un pat. Am intrat în casa ei și am văzut pe perete o icoană mare a Mântuitorului Iisus Hristos, iar acea icoană se tot uita la mine - oriunde mă duceam, mă privea. Iar bătrâna mi-a zis: „Să nu-ți fie frică! Dacă vei avea un necaz vreodată, să vii, căci aici locuiește Preasfinția Sa Episcopul Valerian Zaharia și să vorbești cu dânsul." (*n.n. – Episcopul Valerian al Oradei a păstorit eparhia între 1951-1969, fiind un ierarh incomod pentru comuniști, care au intervenit pentru înlăturarea sa din scaun. A avut domiciliu forțat în București timp de 20 de ani. A adormit în 1996.*) Dar eu n-am dus. După Revoluție am aflat că avea moaștele Sf. Simon Zilotul (*n.n. – mirele din Cana sau Sf. Natanael*) cumpărate din insula Creta... Dar **Dumnezeu nu m-a lăsat, ci a dat cu tunul în mine** și așa l-am găsit pe pr. Ioan Cristescu de la Biserica Udricani, unde era icoana Sf. Ier. Nicolae.

Ce a însemnat drumul acesta timp de 12 ani de când ați venit la Bisericuță?

Multe bucurii duhovnicești, dar și multe necazuri. Am primit mereu sfaturi de la părintele meu duhovnic Ștefan, care îmi spunea: „Cât te ții tu de Dumnezeu atâta se va ține și El de tine!". Și mi-a mai spus ceva: „Fă ceea ce îți spun eu și vei vedea!" Și am văzut. De fiecare dată când aveam un necaz, ceream sfatul părintelui. Nu numai dânsul m-a ajutat, ci și pr. Lucian, căci de multe ori mă fura gândul la slujbă, dar dânsul cu glasul său puternic mă trezea imediat. Este pentru mine un preot extraordinar.

Ați pomenit și de greutăți și necazuri în această perioadă. Nu ați avut ispita să plecați de aici din cauza greului?

Au fost multe ispite și am plecat la alte biserici, dar gândul mi-era tot aici. Așa că nu m-am lăsat și ori de câte ori am căzut, m-am ridicat.

Puteți să ne împărtășiți ceva mai deosebit care v-a marcat în acești ani?

Sf. Cuv. Partenie din Kiev spune astfel: *„Către Tine, o, Domnul meu,*

Scurt portret duhovnicesc al
Sfântului IOAN MAXIMOVICI,
arhiepiscop de Shanghai și San Francisco
(† 2 iulie 1966)

Sfântul Ioan Maximovici a fost canonizat în anul 1994 de Biserica Ortodoxă Rusă din diaspora și recunoscut ca sfânt de toate Bisericile Ortodoxe autocefale. În viața sa, el a reușit să îmbine rugăciunea cu cercetarea celor aflați în nevoi, fiind un ascet aspru și un păstor iubitor, un hrănitor al orfanilor și un doctor fără de arginți. Este cinstit ca unul dintre cei mai cunoscuți și iubiți sfinți ai secolului al XX-lea, împreună cu Sfântul Nectarie din Eghina și Sfântul Luca, arhiepiscopul Crimeii. Vom reda mai jos câteva întâmplări minunate din viața sa.

Sfântul Ioan – înconjurat de lumina necreată

O fiică duhovnicească a Sfântului Ioan, de pe vremea când acesta a locuit în Franța, este Zinaida V. Ea povestește o întâmplare uimitoare relatată de un domn bătrân pe nume Gregory, care obișnuia să citească la strană. Odată, pe când Gregory citea Ceasurile, iar Fericitul Ioan făcea proscomidia în altar, ușa diaconească era deschisă. Terminând Gregory de citit Ceasurile, a vrut să îl întrebe ceva pe Sfânt și a mers la altar. Când s-a apropiat de ușa altarului l-a văzut pe Fericitul Ioan învăluit în lumină necreată, stând nu pe pământ, ci la un picior deasupra lui. S-a retras repede, nemaiputând să întrebe ceva. De asemenea, o maică bătrână de la mănăstirea Lesna povestește că Arhiepiscopul Ioan cinstea mult o icoană a Preacuratei din această mănăstire și venea adesea să se roage înaintea ei. Odată pe când se ruga în fața acelei icoane, monahia a intrat în biserică și l-a văzut înconjurat de lumină necreată și stând nu pe pământ, ci deasupra lui.

Chemat în duh, vine cu trupul

Ana Petrovna, o fiică duhovnicească a sfântului, istorisește că în anul 1945 a fost rănită în război și era pe moarte în spital. De aceea le-a cerut tuturor să îl roage pe Vlădica Ioan să meargă să o împărtășească. Era ora 22 și afară era o furtună năprasnică și toți i-au spus că nici nu se pune problema, spitalul fiind încuiat noapte din pricina războiului. Femeia deznădăjduită striga continuu: „Vino, Vlădica! Vino, Vlădica!" Deodată, în toiul furtunii, apare Vlădica ud leoarcă, îndreptându-se spre ea. Nevenindu-i să creadă, ea a început să îl pipăie, să vadă de era adevărat sau era duhul lui. Vlădica a zâmbit și a răspuns: „Eu sunt!". Apoi a împărtășit-o și a plecat. Din acel moment starea femeii s-a îmbunătățit. Deși nimeni nu a crezut-o, vecina de salon a femeii a confirmat și ea venirea Vlădicăi Ioan.

Vindecări minunate săvârșite cu rugăciunea la capul bolnavilor

Odată, ajuns în Shanghai, Vlădica a fost chemat la capul unui copil care era pe moarte și care fusese declarat fără speranță de către medici. Cum a intrat în apartament, părintele Ioan s-a îndreptat direct spre camera unde zăcea băiatul bolnav și, fără să cerceteze copilul, a căzut în genunchi în fața icoanei din acea cameră și s-a rugat îndelung. Apoi, asigurând familia că își va reveni, a plecat repede. Și într-adevăr, starea copilului s-a îmbunătățit spre dimineață și curând acesta și-a revenit.

Știutorul inimilor - răspunsuri la întrebări nerostite

În viața Sfântului se istorisește o mărturie a unei ucenice apropiate a acestuia care povestește că de multe ori voia să îi pună Fericitului diverse întrebări, însă nu reușea în timpul zilei să facă aceasta, pentru că după Sfânta Liturghie fie era ocupat cu câte ceva, cu parastase, ori îl suna cineva la telefon, ori pur și simplu se retrăgea în chilie. Însă, în vremea mesei aplecat deasupra farfuriei, pe nesimțite, ca și cum i s-ar fi adresat lui însuși, începea să vorbească, răspunzând încet-încet la toate întrebările celei ce îi pregătise masa, cărora ea nu le dăduse glas, ci doar se gândise la ele. Cu toate că această minune a fost trăită de o ucenică a Sfântului, care se îngrijea de mâncarea acestuia, în ea se regăsesc mulți cărora Sfântul le-a descoperit gândurile cele mai tainice, fie sfătuindu-i pe ce drum să apuce, mai înainte ca ei să îl întrebe despre aceasta, fie mângâindu-i și încurajându-i în necazurile lor.

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

„Când suntem cufundați în păcate, iar mintea noastră este ocupată numai de grijile lumești, nu luăm aminte la starea sufletului nostru. Suntem nepăsători la starea noastră lăuntrică și mergem neîncetat pe o cale greșită, fără să ne dăm seama de asta. Dar iată, o rază a luminii dumnezeiești pătrunde în sufletul nostru. Câtă murdărie vom vedea atunci în noi înșine! Cât neadevăr, câtă minciună! Cât de dezgustătoare ne vor apărea atunci multe gesturi ale noastre, pe care ni le închipuisem că sunt strălucite! Vom înțelege limpede că mergem pe căi greșite. Și vom înțelege clar care-i calea cea bună."

Clopotul „Buga” al lui Ştefan cel Mare

GLASUL CLOPOTULUI, *Glasul lui Dumnezeu*

Fragment din cartea „Clopotele şi toaca”

Clopotele sunt auzite de urechi, dar ele răsună în inima omului, înălţându-i sufletul către Dumnezeu.

În Vechiul Testament trâmbiţele erau cele care chemau poporul la rugăciune. Sub Legea Nouă, clopotele şi toaca nu doar cheamă Biserica lui Dumnezeu, ci şi vestesc Evanghelia, adunând oamenii la rugăciune. Sunetul clopotului este glasul lui Dumnezeu. Chemările toacei sunt glasurile îngerilor. Ambele punctează timpul, făcând ca acesta să nu fie doar timp care trece fără sens (*chronos*), ci timp marcat de sensul istoriei lui Dumnezeu cu lumea (*kairos*). **Atunci când sunetul clopotului punctează timpul, acesta se umple de sens, devenind timp al mântuirii.**

Sunetul clopotului este chemarea lui Dumnezeu, iar adunarea noastră la Biserică este răspunsul nostru la această chemare. Înainte ca poporul să se adune spre a-L lăuda şi a-I mulţumi lui Dumnezeu, cel ce aduce prima laudă şi cântare de slavă este clopotul. Darurile ce sunt invocate asupra clopotului la slujba de sfinţire exprimă bogăţia de semnificaţii duhovniceşti ce pot fi trezite în sufletul celor ce-i aud glasul:

„Umple, Doamne, clopotul acesta de binecuvântarea Ta cea cerească, ca, glasul sunării lui auzindu-l, puterile cele potrivnice ale văzduhului să se depărteze de la curţile credincioşilor Tăi şi toate săgeţile lor cele aprinse, pornite asupra noastră, să se stingă; asemenea trăsnetul fulgerelor, căderea grindinei şi toată tulburarea cea vătămătoare a văzduhului să se domolească, să se liniştească şi să se depărteze.”

S-a păstrat din vechime o explicare a rolului clopotului: „**Laud pe adevăratul Dumnezeu, chem poporul, adun clerul, îi plâng pe morţi, alung trăsnetele şi înfrumuseţez sărbătorile**”.

Este foarte interesant că Molitfelnicul nu vorbeşte simplu despre sunetul clopotului, ci aminteşte de „**glasul**” sunetului său. Glasul este propriu fiinţei umane, astfel că rugăciunile personalizează clopotul în timpul sfinţirii acestuia. Clopotele sunt auzite de urechi, dar ele răsună în inima omului, înălţându-i sufletul către Dumnezeu.

Limba română numeşte obiectul cu care se loveşte clopotul „**limbă**”, dându-i prin aceasta o nouă personalizare, transformându-l într-un obiect care nu numai cântă, ci şi vorbeşte. Faptul că un clopot ne vorbeşte se trăieşte chiar în mod subiectiv, căci atunci când e bătut şi ne aflăm în stare de tristeţe, percepem acordurile minore ale acestuia, părând că clopotul plânge cu noi, în timp ce, în stare de bucurie, percepem mai ales tonurile majore, părându-ne că clopotul se bucură cu noi. Astfel, glasul clopotului cântă bucuria şi tristeţea în acelaşi timp.

Dacă teologia este rugăciune curată adusă lui Dumnezeu cu întreaga fiinţă, atunci **clopotele sunt primii teologi ai Bisericii, căci sună rugându-se şi se roagă cântând**. Zilele de sărbătoare sunt diferenţiate de cele de rând prin bătaia diferită a clopotului. Cea mai complexă batere a clopotelor are loc la a doua Înviere sau Vecernia din prima zi de Paşti. Când se citeşte Evanghelia, la sfârşitul fiecărui verset se bate clopotul, ca semn de slavă pentru Cel înviat din morţi. Clopotele se bat îndelung când vine arhiereul, iar când părăsim această lume, răsună duios, parcă plângând. Clopotele au şi funcţie de utilitate publică, mai ales la sate. Ele vestesc diferite evenimente, precum incendii, inundaţii, războaie. Glasul clopotului simbolizează şi trâmbiţa cu care îngerul va vesti sfârşitul lumii şi învierea morţilor pentru înfricoşata Judecată de Apoi.

Cea mai veche atestare a folosirii clopoţeilor de cult se întâlneşte în canoanele din Alexandria din sec. IV, când, după împărtăşirea poporului, se suna clopoţelul şi apoi erau citiţi psalmi cu mare atenţie. Din cauza prigoanei, în primele trei veacuri creştine nu s-au folosit clopotele în Biserică. Apoi ele au fost introduse încet-încet, pentru a marca anumite momente ale slujbei. Toaca a fost prima folosită pentru a chema la rugăciune, dar Biserica a introdus către sfârşitul mileniului I şi clopotele. Ocupaţia turcilor le-a făcut să tacă pentru mai multe secole. În spaţiul ortodox, cel mai mare avânt l-au avut clopotele în Rusia, unde există o adevărată artă a baterii clopotelor. La noi, cele mai vechi clopote datează din secolul XIV (Cotmeanaşi Cozia) şi sec. XV, pe timpul lui Ştefan cel Mare.

Părintele NICOLAE GREBENEA

sau tăria de a rezista 23 de ani în temniţele comuniste

(†2 iulie 2006)

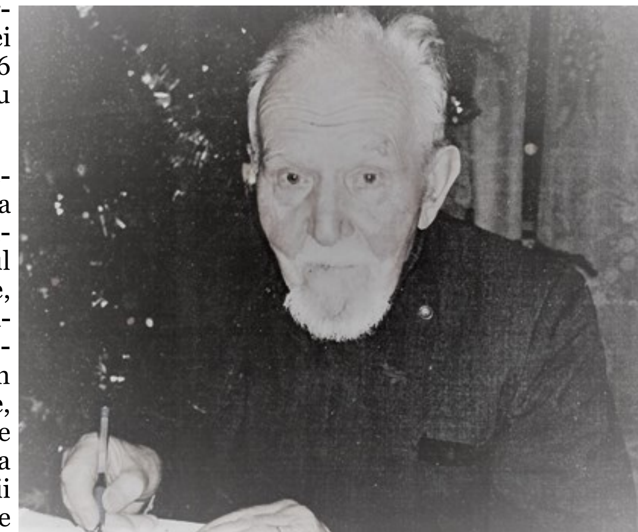
„Întoarce-te la Dumnezeu cu toată inima şi puterea, slăvite Neam Românesc! Lipeşte-te de El, căci El este viaţa ta! Caută-te pe tine şi fii ce ai fost! Priveşte drept în sus spre lumină, fără a lua seama de zarva din jur! Şi vei fi mântuit. Şi vei fi lumină.”

Nicolae Grebenea a văzut lumina lumii la Răşinari, în judeţul Sibiu, la 25 octombrie 1905, un vechi sat românesc de la poalele munţilor, ca al optulea din cei nouă fraţi, dintr-un tată aromân. A făcut şcoala la Răşinari, avându-l pe protopopul Emilian Cioran, tatăl marelui Emil Cioran, profesor la disciplina istorie. A fost student la Academia Teologică Andreiană din Sibiu, avându-l între alţii ca profesor pe Dumitru Stăniloaie. Îşi încheie însă studiile la Cernăuţi. Este delegat al Mitropoliei Sibiului să organizeze, din 1936 până în 1938, parohia de la Bicazu Ardelean.

Prima sa întemniţare este sub regele Carol al II-lea. Cea de-a doua întemniţare sub Antonescu. Cunoaşte apoi Aiudul, în timpul comuniştilor. A treia întemniţare, sub regimul celei de-a treia dictaturi. De la Aiud este adus la Penitenciarul Ploieşti, de la Ploieşti din nou la Aiud, apoi la Baia Sprie, unde se întâlneşte cu părintele Iustin Pârvu. Aici, în Săptămâna Mare a Patimilor Domnului, unii deţinuţi propun părintelui Nicolae să serbeze Învierea, să facă o slujbă în mină. Părintele acceptă propunerea, hotărâţi să suporte toţi la nevoie consecinţele, deoarece rugăciunea era aspru pedepsită de administraţie. În noaptea Sfintei Învieri, din toate piepturile a răsunat cântecul de biruinţă: „Hristos a Înviat!“. Nimeni nu i-a deranjat, chiar gardienii ascultau în linişte slujba făcută de aceşti deţinuţi în fundul pământului. L-a cunoscut şi pe părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa, cu care petrece 3 săptămâni în închisoarea de la Aiud şi tot aici l-a cunoscut pe Radu Gyr, Nichifor Crainic, pe Constantin Gane sau Petre Pandrea.

În închisorile comuniste a fost unul dintre cei care au menţinut starea de spirit şi moralul tineretului atunci când acesta se afla derutat şi deznădăjduit în faţa greutăţilor şi mai ales a reeducării şi exterminării. Radu Gyr, Vasile Voiculescu sau Nichifor Crainic le-au dăruit tinerilor din închisori poeziile, iar Nicolae Grebenea sau Traian Trifan le-au oferit **sfatul şi tăria de a rezista**.

În 1964 este eliberat din închisoare cu mulţi dintre cei care au supravieţuit şi hirotonit preot în parohia

Spini, la 8 km de Blaj. În anul 1970 este numit preot la Vlădiceni, Neamţ. Din 1964 a fost atacat şi urmărit permanent de Securitate, chemat mereu la sediile din Roman şi Piatra Neamţ, fiind considerat un pericol pentru regim şi aceasta pentru prestigiul deosebit pe care-l avea printre supravieţuitorii temniţelor comuniste, dar nu numai. Era un om care impunea. În cartea sa de memorii povesteşte cum a fost iradiat la Securitate şi cum a scăpat cu ajutorul ierburilor de leac după trei săptămâni de zile, provocând uimirea şi spaima securiştilor care îl credeau mort. Trece la cele veşnice mulţi ani mai târziu, la aproape 101 ani.

Părintele Iustin Pârvu spunea despre el:

Părintele Nicolae a fost un stâlp pentru toţi, şi pentru cei care au murit, şi pentru cei care au mai apucat să iasă şi să supravieţuiască. Comuniştii erau foarte uimiţi pentru modul în care părintele reuşea să rezolve diferitele situaţii în care îl puneau, atât în anii de puşcărie, cât şi după aceea. Deţinuţii ştiau: „dacă părintele Grebenea a spus aşa, aşa trebuie să facem”. ***Este omul care întruchipează cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „Toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduieşte, toate le rabdă. Dragostea nu cade niciodată.”***

Un alt împreună-pătimitor din temniţele comuniste, Demostene Andronescu vorbeşte despre păr. Grebenea:

Odată, în cumplita temniţă a Aiudului, când el ne vorbea despre suferinţă şi despre semnificaţiile ei, unii dintre noi, mai tineri „învăţăcei” ai lui, l-am întrebat cu oarecare năduf: „Bine, bine, părinte, dar coşmarul acesta pe care îl trăim, când se va termina?” El ne-a răspuns sfătos: „Hei, feţii mei, timpul are răbdare, multă răbdare; se cade deci, să fim şi noi răbdători. Să aşteptăm să se împlinească veleatul. Până atunci, însă, ***trebuie să ne străduim să rămânem noi înşine****.” Şi el ne-a fost exemplu viu în acest sens.*

